

UTOPIA - UCROKIA

La paradoxa, l'aparent contradicció, ens acompanyen quan assajem de fer-nos una idea del sentit i significat de no poques questions.

Hem atribuït el significat d'utopia a anhels irrealitzables, i alhora ens hem de contemplar com a éssers productors constants d'utopies.

La "ú" a l'inici!, com fent-nos por en la recerca del tòpic (tema) o majorment "topos" (lloc) que situï adequadament, -utòpicament?-, la realització de la nostra existència.

Passa el mateix amb la ucronia? Evidentment és paraula ben menystinguda pel que fa a l'ús, quan, de fet, el temps i l'hora adequada, prou que ens són reclamats o assenyalats en no poques ocasions.

Aprenem a distingir entre un temps de l'ànima, o un moment rellevant per al col·lectiu humà, "kairós", i el temps de rellotges i calendaris. Tanmateix sembla que pel que fa al "topos", sovint pensem, -sense major distincions-, únicament en les coordenades de situació en un espai físicament concebut. No existeix un topos per a l'ànima? Continuem cercant,

per exemple, un "locus" per als records en el cervell, mentre la paraula ens parla de *passar de nou pel cor* allò viscut.

Utopia i Ucronia com a anhels del cor humà ens parlen d'elecció de les coordenades vitals en el fer-nos càrrec de la nostra existència i en formular-nos concrecions vitals. Els anhels, els ideals, els objectius prenen cos en unes coordenades concretes, prenen cos, s'encarnen, tot acceptant límits.

Temps i Espai contemplen la concreció de l'ús que fem del nostre pressupost energètic vital des dels nostres graus de llibertat. Abel feia més bona elecció dels bens que havia de sacrificar a Yavé que no pas Caïn. Per això va ésser plaent el seu do. Així utopia i ucronia ens poden recordar quin temps i quin espai dediquem a cada tema, i si som coherents amb el valor que li atribuïm.

El no tenir-ho present desdibuixa la importància real, per a no pocs humans, de certs temes que demanen exercici d'estil, com ara la contemplació, o la fidelitat, o la solitud serena o el silenci acollidor i creatiu.

Ramon Llull en el "Llibre de meravelles" ens narra com Fèlix exclama en morir: "-Ah, senyor Déu Gloriós! si no fos que ets just i que jo no soc digne de viure llargament al teu servei, em meravellaria de tu, perquè *no m'has allargat la vida tant de temps* que jo pogués arribar a la fi, complint la meva promesa...-. Fèlix morí i fou molt plorat per l'abat i per tots els monjos; i *fou soterrat davant l'altar*, amb molt d'honor."

Contingència en el temps i un lloc per les despulles acaronen la transcendència de la llavor de meravella feta temps i espai en cada ésser humà i en cada comunitat convivencial.